

Op på hesten

D. 11. marts 2020, stod der pludselig en hest og ventede på hende. En brun, beskidt og stor hest. Da hun nærmede sig den kunne hun se dens navneskilt. CORONA. Hun er sådan set lidt bange for heste, så hvis det havde været op til hende selv, havde hun blot valgt at æ for hesten. Det fik hun desværre ikke lov til at bestemme. Der gik 15 minutter før at hun blev kastet op på hesten, og så begyndte hesten ellers at løbe.

Da hun sad på hesten, følte hun sig ret utilpas. Hun havde aldrig prøvet at ride før. Hun var sådan set også ret forvirret over hvorfor hun sad på hesten og hvor de skulle hen. Det hele var gået så hurtigt, men så red de ud på prærien. De var omringet af ro. Hun prøvede ihærdigt at lytte efter den mindste lyd, men det eneste hun kunne høre, var hestens hove mod den hårde jord. I et kort øjeblik glemte hun alt om sine bekymringer. Hun begyndte at finde rytmen sammen med hesten. Vinden i hestens manke beroligede hende, når bekymringer pressede på. Det var som om roen havde vendt situation om på hovedet. Hun havde det faktisk bedre end hun havde haft i lang tid. Pludselig begyndte hun at glide af hesten. Det var som om vi ikke var i takt længere. Hun krammede, i skræk for at falde af, hestens hals, men det holdt ikke længe.

Hun landede hårdt på jorden. Tyngdekraften virkede hårdere end nogensinde. Hun gik i stykker som glas mod sten. Hun skriger derfor AV. Hun lå i smerte på prærie og kiggede rundt. Hun var helt alene. Hun stod overfor, hvad der endte med at være, sin største udfordring, og hun var helt alene. Hun besluttede hurtigt at hun skulle op på hesten igen.

Men hesten stod ikke og ventede på hende, ligesom den gjorde den 11. marts. Den løb fra hende med 88 km/t. Den hoppede over hvor gærdet var højest. Den løb i zigzag således at selv krokodiller ikke kunne følge med. Den tog de smutveje som hun ikke kunne forudse. Der var også en sjælden gang imellem en mand der tog hesten med i en hestetrailer for at gøre hestens forspring endnu større. Hesten var på en eller anden måde bare meget mere magtfuld end hun var.

Hun løb med sin maksimale hastighed efter den. Hun prøvede at holde fokus, men jo længere hun løb, jo sværere blev det. Hun begyndte at få ondt sine ben; de ben som hun ellers skal gå på resten af mit liv. Hun prøvede at synge for at distrahere hende selv fra smerten, men jo længere hun løb, jo sværere blev det. Hun prøvede alt, men intet virkede.

Da blomsterne nu engang sprang ud og solen stod højt på himlen, nåede hun endelig hesten. Endelig kunne hun stoppe med at løbe. Det var alt hun havde ønsket sig i de sidste par måneder. Hun kravlede derfor ret hurtigt op på hesten. Hun klappede den på siden, og lige som hesten begyndte at tage afsæt begyndte hun at få krampe i sine muskler. Hun tænkte at det var på grund af hendes løb mod hesten. Uden at hun opdagede det, begyndte hesten begyndte at løbe, og hun faldt endnu en gang af hesten.

Smerten i at falde af hesten igen kunne hun ikke forklare. Jorden under hende var som kviksand. Hun følte at hun blev ved med at falde dybere og dybere. Hun vidste godt at hendes eneste mulighed er at komme op på hesten igen, det vidste hun fra sidste gang, men denne gang var det endnu sværere. Hendes ben var ødelagte med skaderne fra sidst. Hun kunne knap nok gå, så at løbe efter hesten virkede umuligt. Hun skreg AV og råbte efter hjælp op til flere gange, indtil det gik op for hende at hun var alene. Hun satte sig derfor ned og kiggede på hesten som den forsvandt ude i horisonten. Hun stoppede med at råbe og skrike, da hun prøvede at spare på kræfterne.

Hun satte sig ned i flere uger uden vand og mad. Hun kunne ikke græde, smile eller gøre noget som helst. Hun måtte bare vente.

Hun tvivler på om hun nogensinde får kræfterne tilbage igen. Det gør hun sådan set stadigvæk. Hendes eneste mulighed er nu at håbe på at hesten kommer retur til hende. Hun ønsker blot at CORONA og hende kan finde rytmen sammen. Det gør jeg sådan set også.